

135 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Bij de gasfabriek

Verhaoltjies schrijve is nooit m'n staarkste kant gewist, mor omdat jullie vroege om 'n stuksie van Bovekaarkers, zel ik 't toch perbere. 'k Bin gebore in een klaain huisie bij De Wiel, dat hêêlemael onder de klimop zat. Laeter zijn we verhuisd naer 't "Marrenaotao". Toe 'k 'n jaer of vier was zijn we vlak bij de Gasfabriek gaon weune. Daer hê 'k m'n eerste herinneringe aan. M'n ome Aoi was blijkbaor veul vlotter dan ik, want die zee aaltijd: "Toe 'k in 'n klaain bedsteechie gebore wier en ik 's rondkeek, zee 'k tege m'n aaige- Aoi, jonge, dat wordt waarke mit je bast". 'k Kwam d'r veul laeter pas achter wat-ie bedoelde.

In de crisestijd kwam m'n vaoder zonder waark en daerdeur mos t'r op aales bezuinigd worde, dus ok op stoke. Azzie zelf bij de gasfabriek cooks, ging hoale, verdiende je 'n paor cente. (Cooks is, wat 'r overblijft van de kole waer 't gas uitgehaold is) Toe 't kolehok weer 's leeg was, haolde m'n vaoder 'n baoliezak uit 't sch;uuurtie en ik moch mit 'm mee. Dat was voor mijn 'n hêêle belevenis, omdat 't 'r zô vies stonk naer gas.

Deur 't grôôte ijzere hekke, gonge we eerst naer 'n soort kentoortie en daer vroeg een man wat-jie wou hebbe, want je kon daer ok gasmunte en kousies voor de gaslampe kôope. Je mos eerst betaole en dan gong die man mee naer buitene om bij 'n grôôten baarg, cooks in de zak te scheppe. Bij dienhôop lag 'n soort waskuip, mor dan zonder bôôjem. Hoe jong ik was, ik vong 't toch mor raor, mor uitaaindelijk viel 't toch mee. De waskuip wier in de zak gezet en de cooks d'r in geschept en toe lichtte die man en m'n vaoder die kuip op. Êên hand an de zak en d'n aandere aan de kuip en de cooks rolde mooi in de zak. Die man hiew die zak dicht en m'n vaoder dee d'r een touwchie om.

't Saomewaarke gong nog effe vedder. M'n vaoder nam 't boveste stuk van de zak en die man 't onderste. Mit -êên-twêê-drie-, wier de zak op vaoders schoer gezet. Hij gaf me een hand en mit d'n aander hiew die de zak vast. Zô gonge me op huis aan. Toe we bekant op d'n dijk wazze, bin ik hêêl hard geschrokke. D'r was 'n hijskraon om schepe mit kole te lossen en die hoorde je bekant niet draaie. Toe we d'r langs liepe gooide de massinist mit 'n grôôte klap 'n bak mit kole in d'n ove. 'k Trok m'n hand uit die van m'n vaoder en zette de sokke d'r in. Gelukkig wis-tie. Wat t'r beurde en stelde me weer op m'n gemak. Toch was ik blij, dà 'k weer bij moeders thuis was.

We hebbe mit die cooks ok nog wat anders beleefd. Op 'n goejen dag of meschie beter gezeed 'n kwaoje, mosse m'n vaoder en moeder ievers naer toe en 'n ome en 'n tante zouwe op mijn passe. Voor ze weg gonge zee moeder tege m'n ome: "Gijs jij was toch aaltijd stoker op 'n achterlichie? Zurg jij mor dat de kachel blijft brande". Nou mò-je wete, dat cooks stoke nogal moeilijk was. Je mos t'r cooks opgooie as t'r nog genogt vuur in de kachel zat, anders ging de vorse cooks niet in brand. M'n ome was daer mooi te laet mee. "Toch mor opgooie, "zee die, "dan giet ik d'r wel wat petrolie op". "Mor Gijs", zee m'n tante, "dà 's toch gevaerlijk". "Bemoei jij je d'r nou nie mee, jij zou naer dat jong kijke en ik naer de peur".

Eerst gebeurde d'r niks, mor dat duurden 'm toch zeker te lang, want hij begon de kachel deur te poken. Toe gebeurde d'r wel wat. 'n Grôte knal en de ringe vloge mit 'n steekvlam van 't fernuis en d'n aslaoj wier leeg gebleeze, zô d'n huis in. We stikte van 't stof en de rôk. Wij naer buitene. Daer stinge ze te bakkelaai over de schuldvraeg, mor daer schote ze niks mee op. D'r mos schôn gemaakt worde en gaauw ok, anders was m'n moeder al weer this. Ze kregen 't vóór die tijd toch niet voor mekaar.

Moeder wis nie wat ze zag. 't Raomd hêemel opgeschove en de stoele buite. En dat mit d'n aevend. M'n ome mos kwanshuis naer 't huisie, mor ja, daer kon die ok niet d'n hêele nacht blijve zitte. Toe die genogt moed verzaomeld had en weer in de buurt kwam hè m'n moeder 'm z'n vet gegeve waer de honde gêen drôog brôod van lustte. Aal d'r spulle waer ze zô zuinig op was, verrinneweerd. Laeter hebbe ze d'r om kenne lache, mor ik was geneze, gêen ome meer die oppaste. Mijn te link